

Agata Kristi

SMRT NA NILU

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Agatha Christie

DEATH ON THE NILE

Copyright © 1937 Agatha Christie Limited
(a Chorion company). All rights reserved.

*Mojoj staroj prijateljici Sibil Benet,
koja takođe voli da luta svetom.*

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Predgovor autorke

Smrt na Nilu napisala sam po povratku sa zimovanja u Egiptu. Sada kad ga čitam čini mi se da ponovo putujem parobrodom od Asuana do Vadi Halfe. Na brodu je bilo dosta putnika, ali likovi iz ovog romana putovali su u mojoj glavi i postajali su za mene sve stvarniji – u okviru parobroda na Nilu. Ova knjiga ima mnogo likova i prilično zamršen zaplet. Mislim da je glavna priča zanimljiva i puna dramskih mogućnosti, a troje glavnih junaka, Sajmon, Linet i Žaklina, meni deluju stvarno i živo.

Mom prijatelju Fransisu L. Salivenu knjiga se toliko dopala da me je podsticao da je prilagodim za pozornicu, što sam na kraju i učinila.

Lično mislim da je ovo jedna od mojih najboljih knjiga „s putovanja po inostranstvu“, a ako su detektivske priče „književnost za bekstvo“ (a zašto i ne bi bile?), čitalac će moći da pobegne pod sunčano nebo na plavo more i da uživa u rešavanju zločina u udobnosti svoje fotelje.

Agata Kristi

Prvo poglavlje

„Linet Ridžvej!“

„To je *ona*“, reče gospodin Barnabi, vlasnik *Tri krune*.

Munuo je laktom svog sagovornika.

Dvojica ljudi razrogačila su oči i zurila lako otvorenih usta.

Veliki jarkocrveni rols-rojs upravo se zaustavio ispred seoske pošte.

Iz limuzine je hitro izašla gologlava devojka u haljini koja je delovala (ali samo na prvi pogled) krajnje jednostavno, devojka zlatne kose, pravilnih gordih crta, lepotica kakve se retko viđaju u Moltonu pod Voudom.

Brzim sigurnim korakom ušla je u poštu.

„To je *ona*“, ponovio je gospodin Barnabi i dodao tišim glasom punim strahopoštovanja: „Ima milione... potrošiće hiljade funti na imanje. Napraviće bazen, italijanske vrtove, balsku dvoranu, a pola kuće se ruši i zida iz početka...“

„Doneće para u selo“, zavidljivim tonom reče njegov prijatelj, mršav i pomalo zapušten čovek.

Gospodin Barnabi se saglasio.

„Da, to je odlično za Molton pod Voudom. Zaista odlično.“
Gospodin Barnabi je bio veoma zadovoljan.

„Prodrmaće nas kako treba“, dodao je.

„Biće drugačije nego u vreme ser Džordža“, primeti njegov sagovornik.

„Ah, njega su upropastili konji“, reče gospodin Barnabi s razumevanjem. „Jadnik prosto nije imao sreće.“

„Koliko je dobio za imanje?“

„Dobrih šezdeset hiljada, kako čujem.“

Mršavi zviznu.

Gospodin Barnabi pobednički nastavi: „A kažu da će potrošiti još šezdeset hiljada za radove na imanju!“

„O, čoveče!“, reče mršavi. „Odakle joj tolike pare?“

„Iz Amerike, tako sam čuo. Majka joj je bila kći jedinica nekog milionera. Baš kao u filmovima, zar ne?“

Devojka je izašla iz pošte i sela u kola.

Odvezla se, a mršavi čovek ju je pratio pogledom. Pro-mrmljao je:

„Meni je to nekako pogrešno – to što tako izgleda. Bogata i lepa – to je previše! Kad je već toliko bogata, ima prava da bude i takva lepotica. A *jeste* prava lepotica... Baš ima sve, ta cura. To nekako nije pošteno...“

II

Odlomak uz društvene rubrike lista *Dnevna podvala*

Među gostima restorana *Kod moje tetke* zapazila sam prelepu Linet Ridžvej. Bila je u društvu Džoane plemenite Sautvud, lorda Vindlshama i gospodina Tobija Brajsa. Gospođica Ridžvej je, kao što svi znaju, kći Melhuiša Ridžveja, koji se

oženio Anom Harc. Od svog dede Leopolda Harca nasledila je ogromno bogatstvo. Ljupka Linet je trenutna senzacija, a govorka se da će uskoro biti objavljena njena veridba. Lord Vindlsham svakako deluje vrlo zaljubljeno!

III

Džoana plemenita Sautvud reče:

„Draga moja, mislim da će to biti naprosto *čudesno!*“

Sedela je u spavaćoj sobi Voud hola, vile Linet Ridžvej.

Kroz prozor se pružao pogled od vrtova do otvorenih polja s plavim senkama šuma.

„Prilično savršeno, zar ne?“, reče Linet.

Naslonila se podlacticama na prozorski okvir. Lice joj je bilo vedro, živahno, energično. Pored nje je Džoana Sautvud nekako delovala pomalo bezbojno – visoka i vitka dvadeset-sedmogodišnja devojka dugačkog pametnog lica i gotovo potpuno počupanih obrva.

„I toliko si uradila za ovo vreme. Jesi li imala mnogo arhitekata i drugog osoblja?“

„Trojicu.“

„Kakve su arhitekate? Nikad nisam videla arhitektu.“

„Ovi su bili u redu, ali ponekad potpuno nepraktični.“

„Draga moja, to si ti *sigurno* sredila! *Niko* nije praktičniji od tebe!“

Džoana je uzela bisernu ogrlicu s toaletnog stočića.

„Pretpostavljam da su ovo pravi biseri, zar ne, Linet?“

„Naravno da jesu.“

„Znam da je to za tebe 'naravno', dušo moja, ali za većinu ostalog sveta nije. Ostali svet nosi odgajene bisere ili čak

bižuteriju iz robne kuće! Draga, stvarno su *neverovatni*, tako pažljivo odabrani. Sigurno vrede *basnoslovno*.“

„Da nisu malo prostački?“

„Ne, nikako – čista lepota. *Koliko* vrede?“

„Oko pedeset hiljada.“

„Kakva divna hrpa novca! Zar se ne bojiš da ti ih ne ukradu?“

„Ne, uvek ih nosim – a i osigurani su.“

„Daj mi da ih nosim do večere, hoćeš li, mila? Biću ushićena.“

Linnet se nasmejala.

„Samo izvoli, ako želiš.“

„Znaš, Linnet, zaista ti zavidim. Ti naprosto imaš *sve*. S dvadeset godina si sama sebi gazda, imaš novca koliko hoćeš, lepa si i savršeno zdrava. Čak si i *pametna*! Kad puniš dvadeset jednu?“

„U junu sledeće godine. Prirediću veliki prijem u Londonu za svoje punoletstvo.“

„A onda ćeš se udati za Čarlsa Vindlshama? Sve one sitne duše iz tračerskih rubrika toliko su uzbuđene zbog toga. A on te zaista obožava.“

Linnet slegnu ramenima.

„Ne znam. Zapravo ne želim još da se udam ni za koga.“

„Draga, koliko si samo u pravu! Posle više ništa nije isto, zar ne?“

Telefon je oštro zazvonio i Linnet se javila.

„Da? Da?“

Batlerov glas je odgovorio:

„Gospođica De Belfor je na liniji. Da vas spojim?“

„Belfor? Oh, da, naravno, spojite me.“

Čula je škljocaj, a zatim usrdni tihi, lako zadihani glas:
„Halo, je li to gospođica Ridžvej? *Linnet*?“

„*Džeki, dušo!* Nismo se videle ni čule *vekovima!*“

„Znam. To je strašno, Linnet. Užasno mi nedostaješ.“

„Dušo, možeš li da dođeš ovamo? Da vidiš moju novu igračku. Volela bih da ti je pokažem.“

„Upravo to sam i htela.“

„Pa sedi u voz ili u kola.“

„I hoću. Imam nekakav raspadnuti dvosed. Kupila sam ga za petnaest funti i ponekad ide sjajno, ali vrlo je ćudljiv. Ako ne stignem do čaja, znaj da su ga uhvatile mušice. Zdravo, srce.“

Linnet je spustila slušalicu i vratila se Džoani.

„To je bila moja najstarija prijateljica, Žaklina de Belfor. Bile smo zajedno u samostanskoj školi u Parizu. Vrlo je loše sreće. Njen otac je bio francuski grof, a majka Amerikanka, s Juga. Otac joj je pobegao s nekom ženom, a majka joj je izgubila sve u slomu berze. Džeki je ostala bez prebijene pare. Ne znam od čega uopšte živi poslednje dve godine.“

Džoana je glačala krvavocrveno nalakirane nokte priborom svoje prijateljice. Nagnula se unazad, nakrivila glavu u stranu i pogledala nokte.

„Draga moja“, reče otežući, „zar to nije prilično *zamorno*? Kad moji prijatelji upadnu u nevolje, ja im *smesta* okrenem leđa. To zvuči bezdušno, ali me poštedi mnogih kasnijih neprilika. Uvek žele da pozajmljuju novac od tebe ili počnu da se bave modom pa moraš da kupuješ njihovu odvratnu odeću. Ili počnu da oslikavaju abažure za lampe ili marame.“

„Znači, kad bih ja ostala bez novca, ti bi me sutra napustila?“

„Bih, draga moja, bih. Niko ne može reći da nisam iskrena povodom toga! Meni se dopadaju samo uspešni ljudi. A videćeš da to važi za gotovo svakoga – samo što većina to ne želi da prizna. Govore da stvarno više ne mogu da trpe

Meri, Emili ili Pamelu! 'Zbog svojih neprilika postala je *tako* ogorčena i čudnovata, sirotica.“

„Kako si grozna, Džoana!“

„Nisam, samo sam koristoljubiva, kao i svi.“

„Ja nisam koristoljubiva!“

„Iz očiglednih razloga! Ti možeš sebi da dozvoliš da budeš čista kad ti privlačni sredovećni američki staratelji svakog tromesečja isplaćuju ogroman džeparac.“

„Ali grešiš za Žaklinu“, reče Linet. „Ona nije grebatorka. Htela sam da joj pomognem, ali nije mi dozvolila. Đavolski je ponosna.“

„Zašto toliko žuriš da te vidi? Kladim se da želi nešto! Videćeš.“

„Zaista je zvučala uzbuđeno“, priznade Linet. „Ona se uvek uzbuđuje zbog svega. Jednom je nekoga ubola perorezom!“

„Draga moja, kako je to zanimljivo!“

„Neki dečak je zlostavljao psa. Džeki je pokušavala da ga spreči. On se nije dao. Vukla ga je i drmusala, ali on je bio mnogo jači od nje, pa je najzad izvadila perorez i zabola ga pravo u njega. Nastala je velika galama.“

„Nije ni čudo. To zvuči krajnje neprijatno!“

U sobu je ušla Linetina služavka. Promrmljala je izvinjenje, uzela jednu haljinu iz ormara i izašla.

„Šta je s Mari?“, upita Džoana. „Plakala je.“

„Sirotica. Sećaš li se da sam ti pričala kako je htela da se uda za nekog momka koji radi u Egiptu? Nije znala mnogo o njemu, pa sam proverila da li je sve u redu. Ispostavilo se da već ima ženu – i troje dece.“

„Ti sebi stvaraš brojne neprijatelje, Linet.“

„Neprijatelje?“ Linet se iznenadila.

Džoana klimnu glavom i uze cigaretu.

„Neprijatelje, dušo moja. Toliko si delotvorna. I zastrašujuće dobro umeš da postupiš ispravno.“

Linet se nasmejala.

„Ja nemam ni jednog jedinog neprijatelja na čitavom svetu.“

IV

Lord Vindlsham je sedeo pod kedrom. Pogled mu je počivao na ljupkim linijama Voud hola. Ništa nije kvarilo starinsku lepotu zdanja – nove zgrade i dodaci bili su iza ugla, skriveni od pogleda. Bio je to ljubak spokojan prizor i kupao se u jesenjem suncu. Ipak, dok je gledao, Čarls Vindlham nije više video Voud hol, nego veličanstveniji elizabetanski dvorac, prostrane parkove, sumorniju pozadinu... Bilo je to njegovo porodično gnezdo, Čarltonberi, a ispred dvorca stajala je prilika – devojka blistave zlatne kose i usrdnog samouverenog lica... Linet kao gospodarica Čarltonberija!

Bio je pun nade. Odbila ga je, ali ne konačno; to je više bila molba da joj pruži još malo vremena. Pa, on može sebi dozvoliti da malo pričeka...

Kako je čitava stvar zapanjujuće prikladna! Svakako bi mu bilo pametno da se oženi bogatašicom, ali ne i toliko neophodno da bi se smatrao primoranim da zanemari svoja osećanja. A on voli Linet. Želeo bi njome da se oženi i kad bi bila bez prebijene pare, a ne jedna od najbogatijih devojaka u Engleskoj...

U mislima se poigravao privlačnim planovima za budućnost. Možda će dobiti mesto u upravnom odboru kluba odgajivača lovačkih pasa, obnoviti zapadno krilo, neće morati da se odrekne lova u Škotskoj...

Čarls Vindlsham je sanjario na suncu.

V

Bilo je četiri po podne kad se oronuli dvosed zaustavio uz krckanje šljunka. Iz njega je izašla devojka – sitna vitka prilika guste crne kose. Ustrčala je uz stepenice i povukla zvono.

Nekoliko minuta kasnije uvedena je u dugački otmeni salon, a batler biskupskog držanja najavio ju je prikladnim žalobnim tonom: „Gospođica De Belfor.“

„Linet!“

„Džeki!“

Vindlsham se pomerio u stranu i dobroćudno gledao kako to vatreno malo stvorenje raširenih ruku juri prema Linet.

„Lord Vindlsham – gospođica De Belfor, moja najbolja prijateljica.“

Ljupka cura, pomislio je – ne baš lepotica, ali svakako privlačna s tim tamnim kovrdžama i ogromnim očima. Promrmljao je nekoliko prikladnih besmislica i neupadljivo se povukao ostavivši prijateljice nasamo.

Žaklina je odmah počela da zapitkuje – Linet je dobro pamtila tu njenu osobinu.

„Vindlsham? Vindlsham? To je čovek za kog novine pišu da ćeš se udati za njega! Hoćeš li, Linet? Udaješ li se za njega?“

Linet je promrmljala: „Možda.“

„Mila moja – tako mi je drago! Deluje prijatno.“

„Oh, ne budi tako sigurna – ni ja još nisam sigurna.“

„Naravno da nisi! Kraljica uvek veoma pažljivo bira sebi supružnika!“

„Ne budi smešna, Džeki.“

„Ali ti *jesi* kraljica, Linet! Oduvek si i bila. *Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde.** A ja – ja sam kraljičina gospa od poverenja! Poverljiva dvorska dama.“

* Franc.: Njeno veličanstvo kraljica Linet. Plavokosa Linet. (Prim. prev.)

„Kakve ti gluposti pričaš, mila moja Džeki! Gde si bila sve ovo vreme? Naprosto si nestala. I nisi mi pisala.“

„Mrzim da pišem pisma. Gde sam bila? Davila sam se, dušo. *Radila sam*, znaš. Radila sam sumorne poslove okružena sumornim ženama.“

„Mila moja, volela bih da si...“

„Da sam uzela kraljičino blago? Pa, iskreno, dušo, zbog toga sam i došla. Ne, ne da tražim novac na zajam. Do toga još nisam stigla! Ali došla sam da zatražim veliku važnu uslugu od tebe.“

„Samo napred.“

„Ako se udaješ za ovog Vindlshama, onda ćeš me možda razumeti.“

Linet ju je zbunjeno gledala nekoliko trenutaka, a onda joj se lice razvedrilo.

„Džeki, hoćeš da kažeš...“

„Da, mila. *Verila sam se!*“

„Znači, to je to! I činilo mi se da deluješ nekako naročito živahno. Uvek si takva, naravno, ali sada više nego obično.“

„Tako se i osećam.“

„Pričaj mi o njemu.“

„Zove se Sajmon Dojl. Krupan je i plećat, neverovatno jednostavan i detinjast, i naprosto je neodoljiv! Siromašan je – nema ništa. Potiče od, kako se to kaže, seoske vlastele – ali potpuno osiromašene vlastele – mlađi sin i tako dalje. Njegovi su iz Devonšira. Voli selo i sve seosko. Poslednjih pet godina radio je u nekoj zagušljivoj kancelariji u Sitiju, ali firma sada seče troškove i ostao je bez posla. Linet, umreću ako ne budem mogla da se udam za njega. Umreću! Umreću! *Umreću...*“

„Ne budi smešna, Džeki.“

„Umreću, kad ti kažem! Luda sam za njim. I on je lud za mnom. Ne možemo da živimo jedno bez drugog.“

„Dušo, *stvarno* te je uhvatilo.“

„Znam. Grozno, zar ne? Ljubav te obuzme i tu ne možeš ništa.“

Ućutala je. Tamne oči su joj se raširile i odjednom poprimile tragičan izraz. Lako se stresla.

„Ponekad je to – zastrašujuće! Sajmon i ja smo stvoreni jedno za drugo. Nikada neću voleti nikoga drugog. A *ti* moraš da nam pomogneš, Linet. Čula sam da si kupila ovo imanje i nešto mi je palo na pamet. Slušaj – biće ti potreban neko da upravlja imanjem. Možda i dvojica. Želim da zaposliš Sajmona.“

„Oh!“ iznenadila se Linet.

Žaklina brzo nastavi: „On sve to ima u malom prstu. Zna sve o imanjima – odrastao je na takvom imanju. A išao je i u poslovnu školu. Oh, Linet, daćeš mu posao, zar ne, meni za ljubav? Ako ne bude dobar, najuri ga. Ali biće dobar. Onda ćemo moći da živimo u nekoj kućici i često ćemo te viđati, a čitav vrt biće ti božanstven.“

Ustala je.

„Kaži da pristaješ, Linet. Kaži da pristaješ. Lepa Linet! Visoka zlatokosa Linet! Moja najdraža Linet! Kaži da pristaješ!“

„Džeki...“

„Hoćeš li?“

Linet prsnu u smeh.

„Luckasta Džeki! Dovedi mi tog tvog momka da ga vidim, pa ćemo onda razgovarati.“

Džeki joj je pritrčala i obasula je poljupcima.

„*Mila moja Linet!* Prava si prijateljica! Zнала sam da jesi. Ti me nikad ne bi izneverila – nikad! Ti si najdivnije stvorenje na svetu. Zbogom.“

„Ali, Džeki, *ostaćeš* kod mene.“

„Ja? Ne, nikako. Idem nazad u London, a sutra ću doći ponovo, dovešću Sajmona i sve ćemo se dogovoriti. Obožavaćeš ga. On je pravo luče.“

„Ali zar ne možeš da ostaneš makar na čaju?“

„Ne, ne mogu da čekam. Suviše sam uzbuđena. Moram da se vratim i kažem Sajmonu. Znam da sam luda, dušo, ali to je jače od mene. Brak će me izlečiti, verovatno. Čini se da vrlo otrežnjujuće deluje na ljude.“

Okrenula se na vratima, zastala, a onda pohitala ka Linet u poslednji brzi laki zagrljaj.

„Draga moja Linet – nema ti ravne.“

VI

Gospodin Gaston Blonden, vlasnik pomodnog malog restorana *Kod moje tetke*, retko kada je lično dočekivao goste. Bogati, lepi, ozloglašeni i visokorodni uzalud bi čekali da im se ukaže posebna pažnja. Samo u veoma retkim prilikama gospodin Blonden bi se velikodušno udostojio da pozdravi gosta, otprati ga do počasnog stola i razmeni s njim nekoliko prikladnih rečenica.

Ove večeri gospodin Blonden je tri puta iskoristio svoja kraljevska ovlašćenja – prvi put zbog jedne vojvotkinje, drugi put zbog slavnog jahača s plemićkom titulom i treći put zbog omalenog muškarca zabavne pojave i ogromnih crnih brkova za kog bi površan posmatrač pomislio da svojim dolaskom nikako ne čini čast restoranu.

No gospodin Blonden mu je poklanjao svu moguću pažnju. Iako se gostima već pola sata govorilo da slobodnih stolova nema, jedan se tajanstveno pojavio, i to na najboljem

mestu u sali. Gospodin Blonden je odveo gosta do stola izuzetno usrdno.

„Ali, prirodno, za vas *uvek* imamo sto, gospodine Poaro! Kako bih voleo da nas češće obradujete!“

Herkul Poaro se nasmešio prisećajući se događaja u kom su uloge odigrali jedno mrtvo telo, jedan konobar, gospodin Blonden i jedna veoma ljupka dama.

„Veoma ste ljubazni, gospodine Blondene“, rekao je.

„Jeste li sami, gospodine Poaro?“

„Da, sâm sam.“

„Ah, pa dobro. Žil će za vas odabrati jelovnik. Biće to čista poezija, obećavam! Žene, koliko god privlačne, imaju jednu manu – odvlače pažnju od jela! Uživacete u večeri, gospodine Poaro, dajem vam reč. A sada, što se tiče vina...“

Usledio je razgovor o pojedinostima u kom je učestvovao i Žil, šef sale.

Gospodin Blonden se zatim zadržao još malo i upitao poverljivim tihim glasom:

„Imate li važnih slučajeva?“

Poaro odmahnu glavom.

„Ja, avaj, živim u dokolici“, reče tiho. „U svoje vreme malo sam ulagao i sada imam sredstava da živim u miru.“

„Zavidim vam.“

„Ne, ne, to vam nije mudro. Uveravam vas, takav život nije vedar kao što zvuči.“ Uzdahnuo je. „Istinita je izreka da je čovek morao da izmisli rad kako bi izbegao napor razmišljanja.“

Gospodin Blonden je podigao ruke.

„Ali život je tako bogat! Tu su putovanja!“

„Da, tu su putovanja. Do sada nisam rđavo prolazio. Ove zime posetiću Egipat, mislim. Kažu da je tamo klima izvanredna! Čovek može da pobegne od magle, sivila i jednoličnosti neprestane kiše.“

„Ah, Egipat“, uzdahnuo je gospodin Blonden.

„Sada čak može tamo da se otputuje vozom i tako se izbegne sva plovidba osim preko Lamanša.“

„Ah, more vam ne prija, gospodine?“

Herkul Poaro je odmahnuo glavom i lako se stresao.

„Ni meni“, reče gospodin Blonden saosećajno. „Deluje neprijatno na stomak.“

„Ali ne na svaki stomak! Ima ljudi na koje plovidba ne ostavlja nikakve posledice. Oni čak *uživaju* u njoj.“

„Nepavedan je dobar bog“, reče gospodin Blonden.

Tužno je zavrteo glavom i, obuzet bezbožnim mislima, povukao se.

Poaroa su služili konobari veštih ruku i lakog koraka. Doneli su prženice „melba“, maslac, kofu s ledom i sve ostalo neophodno za vrhunski obrok.

Crnački orkestar je eksplodirao u bezumlju čudnovatih tonova. London je plesao.

Herkul Poaro je posmatrao i beležio utiske u svom preciznom urednom umu.

Kakva dosada i umor se vide na većini ovih lica! No neki punački muškarci ipak uživaju... dok se na licima njihovih partnerki jasno vidi žilava strpljivost. Ona debela žena u purpuru naprosto sija... Debeli ljudi svakako imaju neke životne nadoknade... žar, uživanje kakvi su uskraćeni onima s pomodnijom linijom.

Ima dosta mladih – nekima su lica prazna, neki se dosađuju, neki su očigledno nesrećni. Potpuno je besmisleno nazivati mladost dobom sreće – mladost, to vreme najveće ranjivosti!

Pogled mu je smekšao kad je pao na dvoje mladih. Baš u lep par – visok momak širokih ramena i vitka krhka devojkica – dva tela koja se kreću u savršenom ritmu sreće. Srećni su što su ovde, sada i jedno s drugim.

Muzika je naglo stala. Začuo se pljesak, a onda je počela ponovo. Posle drugog bisa par se vratio za svoj sto blizu Poaroorovog. Devojka je bila rumena i smejala se. Kad je sela, Poaro je mogao da je posmatra kako nasmevano gleda svog pratioca.

Bilo je u njenim očima još nečega osim smeha. Herkul Poaro je sumnjičavo zavrteo glavom.

„Suviše joj je stalo, ovoj malenoj“, rekao je sebi. „To nije bezbedno. Ne, nikako nije bezbedno.“

A onda mu je jedna reč privukla pažnju. „Egipat.“

Jasno je čuo njihove glasove – njen mlad, svež, nadmen, s jedva приметnim stranim „R“, i njegov prijatan dubok glas školovanog Engleza iz dobre kuće.

„Ja ne pravim račun bez krčmara, Sajmone. Kažem ti, Linet nas neće izneveriti!“

„Ja ću možda *nju* izneveriti.“

„Gluposti – to je pravi posao za tebe.“

„Zapravo i ja mislim da jeste... Ne sumnjam u svoje sposobnosti. I nameravam da se dobro pokažem – tebe radi!“

Devojka se tiho nasmejala, smehom čiste sreće.

„Sačekaćemo tri meseca – da se uverimo da te neće otpustiti – a onda...“

„A onda ću te obasuti svojim ovozemaljskim blagom – to hoćeš da kažeš, je li?“

„A onda ćemo, kao što rekoh, otići na medeni mesec u Egipat. Đavo odneo i troškove! Oduvek sam želela da vidim Egipat. Nil, piramide, pesak...“

On reče, pomalo nejasno: „Videćemo sve to zajedno, Džeki... zajedno. Zar to neće biti divno?“

„Pitam se. Hoće li tebi biti divno kao meni? Da li ti je zaista stalo – koliko i meni?“

Glas joj se odjednom zaoštrio, a oči su joj se raširile – gotovo preplašeno.

Mladić je odgovorio brzo i britko: „Ne pričaj gluposti, Džeki.“

Ali ona je ponovila: „Pitam se...“

A onda je slegnula ramenima. „Hajde da plešemo.“

Herkul Poaro promrmlja za sebe:

„*Une qui aime et un qui se laisse aimer.** Da, i ja se pitam.“

VII

Džoana Sautvud reče: „A šta ako je neki prostak?“

Linet odmahnu glavom. „Ne, sigurno nije. Verujem Žaklininom ukusu.“

Džoana promrmlja: „Ah, ali ljudi se u ljubavi često pretvaraju.“

Linet je ponovo nestrpljivo odmahнула glavom. Onda je promenila temu.

„Moram da odem kod gospodina Pirsza zbog onih planova.“

„Planova?“

„Da. Radi se o nekoliko užasno nehigijenskih starih kuća. Srušiću ih i preseliću stanare.“

„Kako ti samo brineš za higijenu i javno zdravlje, mila moja!“

„Ionako moraju da idu. Te kuće gledaju na moj novi bazen.“

„Da li se stanarima sviđa što se sele?“

„Većina je oduševljena. Neki se ponašaju prilično nerazumno – zapravo su vrlo zadržti. Uopšte ne shvataju koliko će im se uslovi života poboljšati!“

„Ali ti ne nameravaš da popustiš, pretpostavljam.“

* Franc.: Jedno voli, a drugo dozvoljava da bude voljeno. (Prim. prev.)

„Draga moja Džoana, to je zapravo za njihovo dobro.“

„Naravno, mila moja. Sigurna sam da jeste. Prinudno poboljšanje.“

Linnet se namršti. Džoana se nasmeja.

„Hajde, ti si prava tiranka, priznaj. Prosvjećena tiranka, ako ti se tako više sviđa.“

„Ja uopšte nisam tiranka.“

„Ali voliš da sve bude po tvome.“

„Ne baš.“

„Linnet Ridžvej, možeš li da me pogledaš u oči i navedeš mi *jednu priliku* kada nisi dobila tačno ono što si želela?“

„Mogu da ti navedem sto primera.“

„O, da, sto primera, ali nijedan konkretan. Ne bi mogla da se setiš nijednog ni za živu glavu! Pobjednički put Linnet Ridžvej u njenim zlatnim kočijama.“

Linnet oštro upita: „Misliš li da sam sebična?“

„Ne, mislim samo da ti se ne može reći ne. Združeno dejstvo novca i šarma. Sve pada na kolena pred tobom. Ono što ne možeš da kupiš novcem, kupuješ osmehom. Ishod: Linnet Ridžvej, Devojka Koja Ima Sve.“

„Ne budi smešna, Džoana!“

„Pa zar nemaš sve?“

„Pretpostavljam da imam... To nekako zvuči prilično odvratno.“

„Naravno da je odvratno, mila moja! S vremenom ćeš se svega zasititi i umiraćeš od dosade. Ali do tada uživaj u pobjedničkom putu svojih zlatnih kočija. Samo se pitam, ozbiljno se pitam, šta će se dogoditi kad poželiš da prođeš ulicom i naiđeš na natpis: Zabranjen prolaz.“

„Ne budi blesava, Džoana.“ Kad im se lord Vindlsham pridružio, Linnet se okrenula ka njemu i rekla: „Džoana mi svašta govori.“

„Iz čiste pakosti, mila moja, iz čiste pakosti“, reče Džoana neodređeno ustajući.

Otišla je bez reči objašnjenja. Opazila je blesak u Vindlshamovim očima.

On je ćutao minut-dva. Onda je bez uvoda prešao na stvar.

„Jesi li odlučila, Linnet?“

Ona polako reče: „Jesam li ja svirepa? Pretpostavljam, zapravo sam gotovo sigurna, da bi trebalo da kažem ne.“

On je prekide:

„Nemoj. Imaš vremena – koliko god želiš. Ali ja mislim, znaš, da bismo bili srećni zajedno.“

„Vidiš“, reče ona gotovo detinjim tonom iznenađenja, „ja toliko uživam – naročito u svemu ovome.“ Mahnula je rukom. „Želela sam da pretvorim Voud hol u moj ideal seoskog imanja, i mislim da sam uspela, zar ne?“

„Divno je. Divno isplanirano. Sve je savršeno. Ti si veoma pametna, Linnet.“

Ćutao je minut-dva, pa nastavio: „I dopada ti se Čarltonberi, zar ne? Naravno, treba ga osavremeniti i sve to – ali ti si tako pametna u tim stvarima. Uživaj tamo.“

„Pa, naravno. Čarltonberi je božanstven.“

Govorila je s iskrenim oduševljenjem, ali u sebi je osetila iznenadnu jezu. Neka nepoznata struna se oglasila i poremetila njeno potpuno zadovoljstvo sopstvenim životom. Nije preispitivala taj osećaj u tom trenutku, ali kasnije, kad je Vindlsham otišao, pokušala je da pregleda dubine svog uma.

Čarltonberi – da, to je to – nije joj se dopalo što je spomenuo Čarltonberi. Ali zašto? To imanje je bilo u izvesnoj meri poznato. U vlasništvu je Vindlshamove porodice još od vremena kraljice Elizabete. Položaj gosposdarice Čarltonberija

nenadmašan je u društvu. Lord Vindlsham je jedan od najpoželjnijih velikaša Engleske.

Prirodno, on Voud hol ne može da shvati ozbiljno... To imanje ne može se ni porediti s Čarltonberijem.

Ali Voud hol je *njen!* Videla ga je, kupila ga je, obnovila ga je i dogradila. Obasula ga je novcem. To je njeno vlasništvo – njeno kraljevstvo.

Ali na neki način ne bi bilo važno kad bi se udala za Vindlshama. Ne bi im bila potrebna dva seoska imanja. A u tom slučaju pre bi se odrekli Voud hola.

Ona, Linet Ridžvej, više ne bi postojala. Bila bi grofica od Vindlshama i donela bi lep miraz Čarltonberiju i njegovom gospodaru. Bila bi samo supruga vladara, a ne više vladarka.

„Baš sam blesava“, rekla je Linet sebi.

Ali čudnovato kako joj je bila mrska pomisao da napusti Voud hol...

A žulja je još nešto, zar ne?

Džekin glas koji govori s onom neobičnom zamagljenom notom: „*Umreću* ako ne budem mogla da se udam za njega. *Umreću!* *Umreću!*...“

Tako uverena, tako gorljiva. Da li ona, Linet, oseća nešto slično za Vindlshama? Svakako ne. Možda nikada ni za koga neće osećati tako nešto. Sigurno je divno osećati takvu ljubav...

Kroz otvoreni prozor čula je zvuk automobila.

Nestrpljivo se pribrala. To su sigurno Džeki i njen mladić. Izaći će da ih dočeka.

Stajala je na otvorenim vratima dok su Žaklina i Sajmon Dojl izlazili iz kola.

„Linet!“ Džeki joj je pritrčala. „Ovo je Sajmon. Sajmone, upoznaj Linet, najdivniju osobu na svetu.“

Linet je videla visokog plećatog momka tamnoplavih očiju, kovrdžave smeđe kose, četvrtaste brade i dečakčkog privlačnog jednostavnog osmeha...

Pružila mu je ruku. Njegov stisak je bio čvrst i topao... Dopalo joj se kako je gleda, s naivnim iskrenim divljenjem.

Džeki mu je rekla da je ona, Linet, divna, i on je očigledno mislio da je divna...

Kroz vene joj je prostrujalo nešto toplo, prijatno, opojno.

„Zar ovo nije sjajno“, rekla je. „Uđi, Sajmone, i dozvoli mi da kako valja pozdravim svog novog upravnika imanja.“

Okrenula se da ih povede u kuću i pomislila: *Srećna sam, baš sam srećna. Dopada mi se Džekin momak... Silno mi se dopada...*

A onda, uz iznenadni bol: *Srećnica Džeki...*

VIII

Tim Alerton se zavalio u stolici od pruća i zevnuo gledajući ka pučini. Krajičkom oka na trenutak je pogledao majku.

Gospođa Alerton je bila privlačna sedokosa žena od pedeset godina. Strogo stiskajući usne kad god pogleda sina, pokušavala je da prikrije neizmernu ljubav prema njemu. No ovim nije uspevala da zavara ni potpune tuđine, a Tim ju je odavno sasvim prozreo.

„Da li ti se dopada Majorka, majko?“, upitao ju je.

„Pa“, reče gospođa Alerton zamišljeno, „nije skupo.“

„I hladno je“, reče Tim lako se stresavši.

Bio je to visok i mršav mladić tamne kose i prilično uskih grudi. Imao je ljupke usne, tužne oči, neodlučnu bradu i dugačke fine ruke.